Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

z 2. júna 2022 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Doručovanie súdnych a mimosúdnych písomností – Nariadenie (ES) č. 1393/2007 – Článok 5 – Preklad písomnosti – Úhrada nákladov na preklad žiadateľom – Pojem ‚žiadateľ' – Oznámenie súdnych písomností vedľajším účastníkom konania z podnetu súdu, na ktorom bolo začaté konanie"

Vo veci C-196/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunalul Ilfov (Vyšší súd Ilfov, Rumunsko) zo 4. februára 2021 a doručený Súdnemu dvoru 26. marca 2021, ktorý súvisí s konaním:

SR

proti

EW,

za účasti:

FB,

CX,

IK,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda siedmej komory J. Passer, sudcovia N. Wahl a M. L. Arastey Sahún (spravodajkyňa),

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: rumunčina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– EW, v zastúpení: S. Dumitrescu, avocată,

– rumunská vláda, v zastúpení: E. Gane, L.-E. Baţagoi a A. Wellman, splnomocnené zástupkyne,

– francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères a N. Vincent, splnomocnené zástupkyne,

– maďarská vláda, v zastúpení: Z. Biró-Tóth a M. Z. Fehér, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: A. Biolan a S. Noë, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch („doručovanie písomností“) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 (Ú. v. EÚ L 324, 2007, s. 79).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi SR a EW vo veci rozvodu ich manželstva na základe vzájomnej dohody, ako aj priznania a výkonu rodičovských práv a povinností k ich maloletému dieťaťu.

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa odôvodnení 2 až 4 nariadenia č. 1393/2007:

„(2) Správne fungovanie vnútorného trhu si vyžaduje potrebu zlepšiť a zrýchliť odosielanie súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych alebo obchodných veciach určených na doručenie medzi členskými štátmi.

(3) Rada aktom z 26. mája 1997 vypracovala Dohovor o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych alebo obchodných veciach v členských štátoch Európskej únie a členským štátom ho odporučila prijať v súlade s ich ústavnými princípmi. Tento dohovor nenadobudol platnosť. Je potrebné zabezpečiť kontinuitu výsledkov rokovaní dosiahnutých pri dojednávaní tohto dohovoru.

(4) Dňa 29. mája 2000 Rada prijala nariadenie (ES) č. 1348/2000 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch [Ú. v. ES L 160, 2000, s. 37; Mim. vyd. 19/001, s. 227]. Hlavný obsah uvedeného nariadenia vychádza z dohovoru.“

4 Článok 2 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Každý členský štát určí úradné osoby, orgány alebo iné osoby, ďalej len ‚odosielajúce orgány‘, príslušné na odosielanie súdnych alebo mimosúdnych písomností určených na doručenie v inom členskom štáte.

2. Každý členský štát určí úradné osoby, orgány alebo iné osoby, ďalej len ‚prijímajúce orgány‘, príslušné na prijímanie súdnych alebo mimosúdnych písomností z iného členského štátu.

…“

5 Článok 5 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Odosielajúci orgán, ktorému žiadateľ predloží písomnosť na odoslanie, žiadateľa poučí, že adresát môže odmietnuť písomnosť prijať, ak nie je vyhotovená v jednom z jazykov podľa článku 8.

2. Žiadateľ znáša všetky náklady na preklad pred odoslaním písomnosti bez toho, aby bola dotknutá možnosť neskoršieho rozhodnutia súdu alebo príslušného orgánu o tom, kto tieto náklady uhradí.“

6 Článok 8 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje:

„Prijímajúci orgán na vzorovom tlačive uvedenom v prílohe II informuje adresáta o tom, že môže doručovanú písomnosť odmietnuť prevziať pri jej doručení alebo ju môže vrátiť prijímajúcemu orgánu v lehote jedného týždňa, pokiaľ písomnosť nie je napísaná v jednom z nasledujúcich jazykov alebo k nej nie je pripojený preklad do niektorého z nasledujúcich jazykov:

a) jazyk, ktorému adresát rozumie, alebo

b) úradný jazyk prijímajúceho členského štátu, alebo ak je v danom členskom štáte niekoľko úradných jazykov, úradný jazyk alebo jeden z úradných jazykov miesta, kde sa má doručiť.“

Rumunské právo

7 Článok 61 Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (zákon č. 134/2010 o občianskom súdnom poriadku) z 1. júla 2010 (*Monitorul Oficial al României*, časť I, č. 247 z 10. apríla 2015) stanovuje:

„1. Každá osoba, ktorá má na tom záujem, môže vstúpiť do konania prebiehajúceho medzi pôvodnými účastníkmi konania.

…

3. O vstup vedľajšieho účastníka do konania ide vtedy, keď dotknutá osoba vstupuje do konania výlučne s cieľom podporiť jedného z účastníkov konania.“

8 Článok 64 tohto zákona stanovuje:

„1. Súd oznámi účastníkom konania návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania, pričom im zašle aj kópie dokumentov uvedených v prílohe k tomuto návrhu.

2. Na základe vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania a účastníkov konania súd odôvodneným uznesením rozhodne o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania.

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

9 SR a EW sú matka a otec maloletého dieťaťa.

10 SR a EW v čase, ktorý nebol v návrhu na začatie prejudiciálneho konania bližšie upresnený, podali na Judecătoria Buftea (Prvostupňový súd Buftea, Rumunsko) návrh na rozvod ich manželstva, ako aj na priznanie rodičovských práv a povinností k ich dieťaťu a na určenie podmienok ich výkonu.

11 Rozsudkom zo 4. júla 2016 tento súd rozhodol o rozvode manželstva SR a EW na základe vzájomnej dohody. Tiež určil bydlisko dieťaťa v mieste bydliska matky a rozhodol, že rodičovské práva a povinnosti budú vykonávať spoločne obaja rodičia, pričom zabezpečil zachovanie osobných väzieb medzi otcom a dieťaťom v súlade s harmonogramom návštev. Okrem toho uvedený súd nariadil EW platenie výživného na dieťa.

12 EW a SR podali proti tomuto rozsudku odvolanie na Tribunalul Ilfov (Vyšší súd Ilfov, Rumunsko), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

13 EW v prvom rade navrhuje zrušenie uvedeného rozsudku pre nedostatok právomoci súdu a subsidiárne jeho čiastočnú zmenu, pokiaľ ide o bydlisko dieťaťa a platenie výživného na dieťa.

14 SR sa domáha priznania výlučného výkonu rodičovských práv a povinností, zrušenie harmonogramu návštev stanoveného v prospech EW, zmenu výšky výživného stanovenú pre EW, ako aj nové rozdelenie trov konania.

15 Dňa 5. júla 2018 FB, CX a IK, ktorí sú brat, sestra a starý otec dieťaťa zo strany otca, podali návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu EW. Títo vedľajší účastníci konania majú bydlisko vo Francúzsku.

16 Uznesením z 15. septembra 2020 vnútroštátny súd na účely rozhodnutia o prípustnosti týchto návrhov na vstup vedľajšieho účastníka do konania rozhodol, že SR a EW boli povinní zabezpečiť preklad predvolaní vydaných týmto súdom do francúzskeho jazyka na účel ich doručenia FB, CX a IK v súlade s ustanoveniami nariadenia č. 1393/2007.

17 SR a EW odmietli zaplatiť náklady spojené s prekladom týchto procesných písomností do francúzštiny, keďže sa domnievali, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby uhradil tieto náklady. Títo účastníci konania tvrdia, že vnútroštátny súd treba na účely uplatnenia článku 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007 považovať za „žiadateľa“.

18 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že pojem „žiadateľ“ sa v zmysle článku 5 nariadenia č. 1393/2007 nemôže vzťahovať na súd. Súd totiž môže konať len ako odosielajúci orgán v zmysle článku 2 ods. 1 tohto nariadenia alebo ako prijímajúci orgán v zmysle jeho článku 2 ods. 2 V prejednávanej veci vnútroštátny súd vystupuje ako odosielajúci orgán, ktorý je oprávnený odosielať predmetné súdne písomnosti na účely ich doručovania v inom členskom štáte, konkrétne vo Francúzsku.

19 Z článku 5 ods. 1 uvedeného nariadenia podľa tohto súdu vyplýva, že pojem „žiadateľ“ rovnako ako pojem „adresát“ sú zjavne vylúčené z pôsobnosti jednotlivých pojmov „odosielajúci orgán“ a „prijímajúci orgán“. Vzhľadom na to, že vnútroštátny súd je vo veci samej odosielajúcim orgánom, nemožno ho teda považovať za žiadateľa.

20 Podľa tohto súdu je žiadateľom v zmysle nariadenia č. 1393/2007 osoba, ktorá podala návrh a má záujem na tom, aby sa doručenie uskutočnilo v súlade s týmto nariadením a aby sa mohlo ukončiť súdne konanie. V prejednávanej veci ide o SR a EW, keďže každý z týchto účastníkov konania podal odvolanie na vnútroštátny súd, a má teda v zásade záujem na tom, aby sa mohlo ukončiť odvolacie konanie.

21 Za týchto podmienok Tribunalul Ilfov (Vyšší súd Ilfov) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„V prípade, že sa súd v občianskoprávnom konaní rozhodne predvolať vedľajších účastníkov konania, je ‚žiadateľom‘ v zmysle článku 5 [nariadenia č. 1393/2007] súd členského štátu, ktorý sa rozhodne predvolať vedľajších účastníkov konania, alebo je ním účastník konania prebiehajúceho na tomto súde?“

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

22 Rumunská vláda sa domnieva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný, keďže opis skutkového stavu vnútroštátnym súdom neumožňuje zistiť, či otázka nevyhnutnosti prekladu procesnej písomnosti, a teda aj otázka úhrady súvisiacich nákladov konkrétne vzniká v konaní vo veci samej.

23 Presnejšie, vnútroštátny súd neuvádza, či už boli predvolania doručené vedľajším účastníkom konania a či ich odmietli prijať z dôvodu, že neboli vyhotovené v jazyku, ktorému rozumejú alebo majú rozumieť. V opačnom prípade by otázka položená vnútroštátnym súdom bola hypotetická, a preto neprípustná.

24 Táto vláda uvádza, že Súdny dvor už mal príležitosť spresniť, že v súlade s článkom 5 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 prináleží odosielajúcemu orgánu upozorniť žiadateľa na riziko prípadného odmietnutia adresáta prijať písomnosť, ktorá nie je vyhotovená v jednom z jazykov uvedených v článku 8 tohto nariadenia. Podľa rozsudku zo 16. septembra 2015, Alpha Bank

Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, bod 35), však prináleží žiadateľovi, aby sa rozhodol, či treba predmetnú písomnosť preložiť, pričom v súlade s článkom 5 ods. 2 tohto istého nariadenia navyše znáša náklady na tento preklad.

25 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi okolnosťami potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok z 21. decembra 2021, Euro Box Promotion a i., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 a C-840/19, EU:C:2021:1034, bod 139 a citovaná judikatúra).

26 Navyše v duchu spolupráce, ktorá existuje vo vzťahoch medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom v rámci prejudiciálneho konania, absencia určitých predchádzajúcich zistení vnútroštátneho súdu však nevyhnutne nevedie k neprípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ak sa napriek týmto nedostatkom Súdny dvor vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce zo spisu domnieva, že je schopný poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď (rozsudok z 2. apríla 2020, Reliantco Investments a Reliantco Investments Limassol Sucursala Bucureşti, C-500/18, EU:C:2020:264, bod 42 a citovaná judikatúra).

27 V prejednávanej veci je potrebné skonštatovať, že Súdny dvor má dostatok informácií na to, aby mohol vnútroštátnemu súdu poskytnúť užitočnú odpoveď. Treba totiž uviesť, že z písomných pripomienok, ktoré Súdnemu dvoru predložil EW, vyplýva, že vnútroštátny súd už v priebehu roka 2019 doručil procesné písomnosti vedľajším účastníkom konania, ktoré v súlade s nariadením č. 1393/2007 odmietli prijať z dôvodu, že boli vyhotovené v rumunskom jazyku. Keďže neovládali tento jazyk, požiadali o doručenie uvedených procesných písomností preložených do francúzskeho jazyka.

28 Tieto skutkové okolnosti, ktoré uviedol EW, tak v prípade potreby umožňujú doplniť skutkový rámec predložený vnútroštátnym súdom, a tým potvrdzujú prezumpciu relevantnosti, ktorá sa vzťahuje na položenú otázku, pričom vylučujú, že by sa táto otázka mohla považovať za hypotetickú.

29 Za týchto okolností je návrh na začatie prejudiciálneho konania prípustný.

O veci samej

30 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007 vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý nariaďuje odosielanie súdnych písomností tretím osobám, ktoré podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania, sa má považovať za „žiadateľa“ v zmysle tohto ustanovenia.

31 Na úvod treba pripomenúť, že podľa tohto ustanovenia žiadateľ znáša všetky prípadné náklady na preklad pred odoslaním písomnosti, pričom nie je dotknuté prípadné neskoršie rozhodnutie súdu alebo príslušného orgánu o tom, kto tieto náklady uhradí.

32 V tejto súvislosti treba konštatovať, že nariadenie č. 1393/2007 neobsahuje žiadnu definíciu pojmu „žiadateľ“.

33 V prípade neexistencie takejto definície treba článok 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007 vykladať z hľadiska jeho kontextu, ako aj cieľov sledovaných nariadením č. 1393/2007 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. septembra 2015, Aplha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, bod 28, ako aj analogicky, pokiaľ ide o nariadenie č. 1348/2000, rozsudok z 8. mája 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, bod 45). Aj vývoj ustanovenia práva Únie môže obsahovať relevantné prvky pre jeho výklad (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 47 a citovaná judikatúra).

34 Pokiaľ ide v prvom rade o kontextuálny a historický výklad článku 5 ods. 2 tohto nariadenia, treba konštatovať, že samotné znenie tohto ustanovenia rozlišuje medzi žiadateľom, ktorý znáša prípadné náklady na preklad pred odoslaním písomnosti, a súdom alebo príslušným orgánom, na ktorý bol podaný návrh v odosielajúcom členskom štáte, ktorý môže prijať prípadné neskoršie rozhodnutie o tom, kto tieto náklady uhradí.

35 Toto rozlišovanie medzi žiadateľom a vnútroštátnym súdom, na ktorý bol podaný návrh, vyplýva tiež z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa nariadenia č. 1393/2007, najmä z rozsudku zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, body 41 až 43), v ktorom Súdny dvor zdôraznil, že prináleží súdu, na ktorom bolo začaté konanie v odosielajúcom členskom štáte, aby rozhodol o otázkach hmotnoprávnej povahy, pokiaľ ide o vzťahy medzi žiadateľom a adresátom písomnosti, a tiež, že uvedený súd musí zabezpečiť vyváženú ochranu príslušných práv dotknutých strán, a to žiadateľa a adresáta.

36 Podobný rozdiel vyplýva z uznesenia z 28. apríla 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, bod 75), v ktorom Súdny dvor stanovil možnosť, že pred začatím konania o doručovaní písomnosti bude súd, na ktorom bolo začaté konanie, vedený k tomu, aby vykonal prvé predbežné posúdenie jazykových znalostí adresáta s cieľom určiť so súhlasom žiadateľa, či je alebo nie je potrebný preklad písomnosti.

37 Treba tiež uviesť, že článok 5 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 rozlišuje rovnako ako v bode 34 tohto rozsudku, keď stanovuje, že odosielajúci orgán informuje žiadateľa o tom, že adresát môže odmietnuť prijať zasielanú písomnosť, ak nie je vyhotovená v jednom z jazykov uvedených v článku 8 tohto nariadenia. Podľa článku 2 ods. 1 uvedeného nariadenia sú odosielajúce orgány úradné osoby, orgány alebo iné osoby príslušné na odosielanie súdnych alebo mimosúdnych písomností určených na doručenie v inom členskom štáte. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v prejednávanej veci vnútroštátny súd koná ako odosielajúci orgán.

38 Okrem toho z odôvodnenia 4 nariadenia č. 1393/2007 vyplýva, že nariadenie č. 1348/2000, ktoré bolo týmto nariadením zrušené, sa v podstate zakladalo na Dohovore vypracovanom na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych alebo obchodných veciach v členských štátoch Európskej únie, prijatom aktom Rady Európskej únie z 26. mája 1997 (Ú. v. ES C 261, 1997, s. 1).

39 Dôvodová správa k tomuto dohovoru (Ú. v. ES C 261, 1997, s. 26), ktorá je relevantná na účely výkladu nariadenia č. 1393/2007 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. novembra 2015, Tecom Mican a Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, bod 40, ako aj analogicky, pokiaľ ide

o nariadenie č. 1348/2000, rozsudok z 8. mája 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, bod 53), potvrdzuje výklad článku 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007, podľa ktorého súd, na ktorom bolo začaté konanie, nemôže byť povinný znášať náklady na preklad.

40 Komentár k článku 5 ods. 2 uvedeného dohovoru, ktorého znenie je v podstate zhodné so znením článku 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007 a ktorý sa nachádza v uvedenej dôvodovej správe, totiž spresňuje, že „pojem ‚žiadateľ' sa vo všetkých prípadoch vzťahuje na účastníka konania, ktorý má záujem na odoslaní písomnosti. Nemôže ísť preto o súd [*neoficiálny preklad*]".

41 Za týchto okolností z kontextuálneho a historického výkladu článku 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007 vyplýva, že ak súd nariadi odosielanie súdnych písomností tretím osobám, ktoré žiadajú o vstup do konania ako vedľajší účastníci konania, tento súd nemožno považovať za „žiadateľa" v zmysle tohto ustanovenia na účely úhrady prípadných nákladov na preklad pred odoslaním týchto písomností.

42 V druhom rade toto konštatovanie potvrdzuje teleologický výklad nariadenia č. 1393/2007.

43 Súdny dvor už totiž mal príležitosť spresniť, pokiaľ ide o ciele nariadenia č. 1393/2007, že toto nariadenie sleduje, ako vyplýva z jeho odôvodnenia 2, zavedenie mechanizmu doručovania súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v rámci Únie, a to v záujme správneho fungovania vnútorného trhu. Uvedené nariadenie tak s cieľom zlepšiť efektívnosť a rýchlosť súdnych konaní a zabezpečiť riadny výkon spravodlivosti zavádza zásadu priameho odosielania súdnych a mimosúdnych písomností medzi členskými štátmi, čoho dôsledkom je zjednodušenie a zrýchlenie konaní (rozsudok zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, body 29 a 30, ako aj citovaná judikatúra, a uznesenie z 28. apríla 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, body 47 a 48).

44 Súdny dvor preto tiež rozhodol, že nariadenie č. 1393/2007 treba vykladať tak, aby bola v každom konkrétnom prípade zaručená spravodlivá rovnováha medzi záujmami žiadateľa a záujmami adresáta písomnosti, a to prostredníctvom zosúladenia cieľov efektívnosti a rýchlosti odosielania procesných písomností s požiadavkou zabezpečiť primeranú ochranu práva adresáta týchto písomností na obranu (rozsudok zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, bod 33 a citovaná judikatúra, ako aj uznesenie z 28. apríla 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, bod 51).

45 Okrem toho Súdny dvor uviedol, že hoci na to, aby mohol adresát písomnosti účinne uplatniť svoje právo na obranu, je nevyhnutné, aby bola dotknutá písomnosť vyhotovená v jazyku, ktorému rozumie, žiadateľ nesmie znášať negatívne dôsledky odmietnutia prevziať nepreloženú písomnosť, ktorého účelom je len získať odklad a je zjavne zneužitím konania, ak sa preukáže, že jej adresát rozumie jazyku, v ktorom je táto písomnosť vyhotovená. Súd, na ktorom prebieha konanie v odosielajúcom členskom štáte, je teda povinný čo najlepšie chrániť záujmy každého účastníka konania, konkrétne preskúmaním všetkých presvedčivých skutkových okolností a dôkazov, ktoré svedčia práve o jazykových znalostiach adresáta (pozri v tomto zmysle uznesenie z 28. apríla 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, body 78 a 79).

46 Výklad, podľa ktorého by sa súd, na ktorom bolo začaté konanie v odosielajúcom členskom štáte, mal považovať za žiadateľa v zmysle článku 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007, by bol však v rozpore s povinnosťou tohto súdu zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi záujmami žiadateľa a záujmami adresáta písomnosti. Dodržanie takejto povinnosti totiž nevyhnutne znamená, že

orgán, ktorý má túto povinnosť, sa nachádza v postavení nestrannosti vo vzťahu k záujmom žiadateľa a záujmom adresáta. Z toho vyplýva, že tento orgán si nemožno zamieňať s jednou z týchto dotknutých osôb, konkrétne so žiadateľom.

47 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 5 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007 sa má vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý nariaďuje odosielanie súdnych písomností tretím osobám, ktoré podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania, sa nemá považovať za „žiadateľa“ v zmysle tohto ustanovenia.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

Článok 5 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch („doručovanie písomností“) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 sa má vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý nariaďuje odosielanie súdnych písomností tretím osobám, ktoré podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania, sa nemá považovať za „žiadateľa“ v zmysle tohto ustanovenia.

Podpisy